

disse Muligbeder, jeg er ikke istand til at forudsee, end mindre klart at angive, alle de Forskjelligheder, hvorom der kan blive Spørgsmaal. Det ligger imidlertid nær for Enhver i dette Dieblif at tænke sig idetmindste to forffjellige Ting, hvorom der kan blive Spørgsmaal som Muligheder, og jeg vil nævne disse to, fordi der ingen Aulekning er til at skjule dem, og fordi man, idet man nævner dem som Exempler, bedre fremstiller den Tankegang, der bevæger sig hos En. Der kan blive Spørgsmaal om, at Uenighed med Hensyn til den fremtubige Skjæbne af de Landsdele, som rives bort fra den danske Krone; kan føre til en Plan om at bringe disse Landsdele i en Forbindelse, som det hedder, med Kongeriget Danmark under den samme personlige Regent; det er det, man kalder Personalunion. Der kan ogsaa blive Spørgsmaal om at ordne Sagen paa den Maade, at en større Deel af disse Landsdele fuldstændig adskilles fra Danmark, og at en mindre Deel derimod bringes tilbage igjen under dansk Højhed. Jeg siger ikke, at nogen af disse Muligheder ligger for, men jeg paastaar, at de kunne komme, og det vil kunne bidrage betydelig til at klare, hvorledes man opfatter Forholdene, naar man et Dieblif tænker sig disse Muligheder som Virkelighed. Nu er det Udvalgets Fleertals bestemte Mening, at, forsaavidt der skulde blive Spørgsmaal om at vælge af saadanne Muligheder, kan der for Kongen, den danske Konge og den danske Regjering, som i Sandhed vilde bevare Venævnelsen af en dansk Regjering, kun være Tale om at bestemme sig for een af disse to Ting, naar Regjeringen vil vente Tilslutning hos Repræsentationen og Folket, og det er den Politik, som jeg vil kalde den nationale, den danske Politik. Det skader ikke, at det bliver sagt i dette Dieblif. Lad det kun gaae ud i Landet, at saaledes er Meningen hos det store Fleertal i Rigsdagens Folkething; lad det kun lyde til Regjeringen, hvilket Svar den kan vente, naar den henvender sig til Folkethinget og spørger det i denne Retning, og lad det lyde i Kongens Hjerter, at saaledes tænker og føler den overveiende Deel af Folkets Repræsentanter. Kongen har udtalt til Rigsdagen, at han føler Tillid til den, og at det kun var igjennem en inderlig Sammenslutning mellem

Kongen og Folket, at en lykkeligere Fremtid kunde ventes for Danmark, og naar Rigsdagen vil svare Hans Majestæt, da skylder den ham ogsaa at svare med Tillid. Men det vilde ikke være at svare ham med Tillid, naar vi ikke uforbeholdent udtale, hvad der ligger os paa Hjerte, udtale os i denne fortrøstningsfulde og tillidsfulde Henvendelse til Kongen, tale til Kongens Hjerter og sige ham, hvad der ligger os paa Sinde, idet vi haabe af hans danske Hjerter, at naar han veed, hvad der rører sig i Folket, har han heller ikke nogen Tvivl for Fremtiden; derved har man den Fordeel, at, om der ogsaa skulde være Vokse og Fristelser til af andre Hensyn at gaae en anden Vej end den, der stemmer med det danske Folks Ønske, vil han vide og føle sig som dansk Konge; han vil som hans forevigebe Forgænger gjøre det Ordspog til Sandhed, at det er i Folkets Kjærlighed, han skal søge sin Etrike. Dette var det ene Moment, hvorom der har været Enighed mellem Udvalgets store Fleertal, det er det ene Moment, der er af saa stor Vigtighed, og som Udvalgets Fleertal sikkert haaber, at der ogsaa vil vise sig Enighed om hos Folkethingets Fleertal, og det er dette Moment, der vilde blive udbidst, hvad enten man antager det Forslag, der er stillet af to Udvalgsmedlemmer, eller det, der er stillet af Rigsdagsmanden for Holbæk Amts 2den Valgkreds.

Et andet Moment, hvorom der er Enighed hos Udvalgets store Fleertal, er, at den fremtubige Udvikling, saa sandt der skal kunne haabes nogenlunde Fred og Vykke her i Landet, maa bygges paa det Frihedsgrundlag, som er givet ved Grundloven af 5te Juni 1849. Man kan i tidligere Tid have havt forffjellige Meninger om, hvorvidt den fremtubige Udvikling skulde bygges paa det Grundlag, der er givet ved Grundloven af 5te Juni 1849, eller paa et andet Grundlag, som er givet ved en med denne beslaegtet Forsatning; men hvad man end kan have meent derom, er Tiden nu gaaet hen derover. Man maa erkjende, at som Forholdene nu have udviklet sig, og som de stille sig for Dieblifket, hvad enten man seer hen til den indre Udvikling eller til de ydre Forhold, kan der kun være Spørgsmaal om at bygge den fremtubige Udvikling paa Grundlag af